

SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA
XXX. évfolyam/2. szám

A Szentlélek szószólói: amikor Isten rajtunk keresztül beszél – egy közbenjáró tapasztalatai a Szentlélekről

Anemrégiben tartott dicsőítő és közbenjáró imaestünkről szeretnénk mesélni nektek, hogy milyen érzés, amikor engedem, hogy a Szentlélek működhessen bennem és mint közbenjárók imádkozunk értetek.

A közbenjárás legmélyebb titka nem az, amit mi mondunk Istennek, hanem amit Isten akar mondani a világnak – rajtunk keresztül. Sokan úgy képzelik az imát, mint egy egyirányú utcát, de aki valóban átadja magát a Szentléleknek, az tudja: közbenjárónak lenni valójában annyit tesz, mint élő közvetítővé válni. Olyan ez, mintha egy tiszta ablak lennél, amin át végre besüthet a Nap egy sötét szobába.

Amikor a Szentlélek megérint, nem elvont fogalmakat ad, hanem képeket, szavakat, igehelyeket... Lehet, hogy imádság közben látok egy szakadék szélén álló embert, akit Isten keze épp megtart. Vagy egy virágot, ami a beton repedéseiből tör elő... Ezek a képek nem az én fantáziám szüleményei. Ezek Isten

Kiss Mónika: A Lélek gyümölcsei – Öröm

vizuális üzenetei. A közbenjáró ilyenkor olyan, mint egy tolmács: nézi a képet, amit a Lélek vetít elé, és próbálja emberi szavakra fordítani azt a végtelen szeretetet, amit a látvány hordoz. Ez a folyamat megrendítő, mert a kép mögött mindig ott van Isten lüktető vágya az ember után.

Tartalom

<i>A Szentlélek szószólói: amikor Isten rajtunk keresztül beszél.....</i>	<i>1</i>
<i>PASSIÓ.....</i>	<i>3</i>
<i>A plébániai nagy- és kevésbé nagy családok közös emlékei 1987-2023.....</i>	<i>4</i>
<i>PIRR.....</i>	<i>5</i>
<i>Beszélgetés a Hegedüs házaspárral, Verával és Gáborral.....</i>	<i>7</i>
<i>Halleluja! Feltámadt! Valóban feltámadt!.....</i>	<i>11</i>
<i>Böjti túra.....</i>	<i>13</i>
<i>Kisközösségek vezetőinek találkozója – 2026. március 24.....</i>	<i>14</i>
<i>Ifi lelki gyakorlat – 2026. március, Vál.....</i>	<i>17</i>
<i>Kiegészítések templomunk történetéhez a kezdetektől.....</i>	<i>18</i>
<i>Bölcsőtől a primiciáig – 11. rész.....</i>	<i>19</i>
<i>Mária kurzus – 2026. ápr. 30 - máj. 2.....</i>	<i>21</i>
<i>Híreink.....</i>	<i>22</i>

Azonban néha nem képek jönnek, hanem egyetlen mondat, egyetlen ige, ami hirtelen „kigyullad” a fejünkben. Ez az Isten aktuális, élő szava az adott helyzetre. Ez a szó nem csupán információ. Ez a szó teremtő erő! Amikor a közbenjáró kimondja azt az Igét, amit kapott, ott valami megváltozik... Akiért imádkozom, sírva fakad vagy mérhetetlenül jókedve lesz...

Hogyan érint meg ez engem?

Megdöbbenéssel. Az az érzés, amikor rájössz: „Ezt nem én találtam ki, ez túlmutat rajtam” – az megrendítő. Ez a bizonyosság ad bátorságot ahhoz, hogy közvetítem az üzenetet akkor is, ha emberileg lehetetlennek tűnik. Alázatra is tanít, amikor látom, Isten milyen hajszálpontosan ismeri a másik ember legrejtettebb vágyait, fájdalmát is. Az én dolgom csak az, hogy a kapott képet hűségesen továbbadjam.

A közbenjárásban a legfontosabb, hogy Jézus van jelen. Azt érzem, hogy Krisztus ott

áll mellettünk (vagy épp előttünk), és az Ő tekintetében nincs ítékezés, csak mérhetetlen vágy a gyógyításra, hogy az illető befogadja az Ő végtelen szeretetét, igent mondjon rá.

Közvetítőnek lenni azt jelenti, képes vagyok „üres edénnyé” lenni, elengedve a saját elvárásaimat. Kölcsönadom a szívemet Krisztusnak, hogy az Ő szeretetével tudjak ránézni arra a személyre vagy helyzetre, akiért esedezem. Isten nem a tökéletességet keresi, hanem a nyitottságot.

Összegzésként: a Szentlélek nem egy egyszerű élmény, hanem egy velünk élő valóság. Mérhetetlen ajándék, hogy Ő működik bennünk: nem hagy magunkra, hanem vezet és képessé tesz minket arra, hogy Isten szeretetét megtapasztaljuk és továbbadjuk, ha befogadók vagyunk erre az ajándékra.

Barna Adrienn

PASSIÓ

Jn 3,16: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

Passióban részt venni, felkészülni önmagában is egy lelki út. Egy út, mely elvezet minket abba a mélységbe, ahol a kereszt és a feltámadás dicsősége van a központban. A keresztút állomásain, ahol hívő testvéreinkel együtt járunk, szembesít bennünket az emberi gyengeségeinkkel és Jézus értünk vállalt áldozatával.

„2. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet”

Én is vállamra vettem a keresztet, de mint Cirenai Simon tette, kényszerből, nem önként. Még itt sincs egyedül az ember, küzdelmében Jézus segít vinni keresztünket. Csendesen együtt elindulunk.

A tömeg üvölt, **FESZÍTSD MEG! FESZÍSD MEG!**

Én meg a könnyeimmel küszködöm és eszembe jut Péter tagadása a Passió szövegéből:

SZOLGÁLÓLÁNY: Te is a Jézussal, mint látám ott valál.

/kakasszó/

PÉTER: Álmat látsz jóleány, nem tudom, mit mondasz.

SZOLGÁLÓLÁNY: Pedig Názáreti Jézussal valál.

PÉTER: Az élő Istenre esküszöm, nem voltam.

/kakasszó/

DRÚMÓ: De bizony az imint Malkusnak a fülét Te vágtad vala el, nem tagadhatod el.

PÉTER: Én Malkusnak fülét soha el nem vágtam,

Sem a Jézus Krisztust soha nem is láttam,

Semmit őfelőle én nem is hallottam,

Isten úgy segítjen én véle nem voltam.

/kakasszó/

Eddig bírtam lelkileg... mélyponton vagyok ott és abban a pillanatban Jézus irgalmas arca rám tekint, a megváltás szeretetével a kereszten. Mindannyiunknak új lendületet adhat a kereszt-hordozásban, hogy eljussunk Ő általa a mennyei Atyánkhoz!

Szent Pál ezt az utat is végig járta, Krisztussal.

(2Tim 4,7)

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam.”

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Kovács Péter

A plébániai nagy- és kevésbé nagy családok közös emlékei – 1987-2023 (részlet Szabó doki írásából)

Család, közösség

A kalandos ifjúságot még nagyobb kaland váltotta fel: a családalapítás. 1990-ben nősültem, 1991-ben, '93-ban, '94-ben és '98-ban születtek meg gyermekeim. Ekkor már nem az utazások domináltak, hanem a dolgoz, de egyáltalán nem szürke hétköznapiak. Az orvosi munka és a család révén már más feladatok kerültek előtérbe.

Az évek múlásával számos hasonló helyzetben lévő többgyermekes családot ismerhettünk meg. Ifjú családok közösséget szerveztünk lakóhelyünkön, a vallásos családokat

fogtuk össze. Ebből a tevékenységből legtovább az önkéntesként végzett túraszervezés maradt meg, mostanáig körülbelül három és félezer ember részvételével százhusz túrát vezettem. Ide sorolhatók a családos táborok, a nomád táborok, a gyalogtúrák, az evezős táborok, a rafting túrák, a csak fiúknak szóló megerősítő túrák, valamint a magas hegyi mászások. Összességében elmondható, hogy 1987 és 2023 között 155 túra volt, ennek kilencven százalékát én szerveztem, összesen 4175 embert megmozgatva. Talán a legkülön-

legesebb részei a túraszervezésnek azok az alpinista túrák voltak, amelynek során Európa legmagasabb hegyeire is eljutott az általam vezetett csoport. Így sikerült tavaly a 4810 m magas Mont Blanc-ra is feljutni.

Miért jók ezek a túrák? Leginkább embernevelő jellegűek, kizökkentenek, eltávolítanak a fogyasztói társadalmak által sugallt „értékektől”. Le kell győznöd önmagad! Fáj a fejed, enyhe émelygés kísér, fáradt vagy, órák óta mész a ritka levegőben, hideg van, de egyúttal izzadsz a tűző napon, és mégis mész. Még nem vagy a csúcson. Aztán egyszer csak megérkezel és boldog vagy.

Ha értelmes kalandot nyújtunk a természetben a gyermekeknek, az ifjúságnak, akkor kevésbé fogják babrálni a gépeket, a kütyüket, és talán a későbbiekben is jobban keresik az értelmes elfoglaltságokat. Arról nem is szólva, hogy a fiútúrák a fiúknak szólnak a férfiasságról. Ebben a bolond világban a fiú legyen fiú, a lány pedig legyen lány.

Közösségteremtésnek számít a közös jelenés is. Többféle hangszeren játszom, a ma-

gyar népi furulyák, az ír furulya, tárogató, gitár, a bendzsó, reneszánsz lant, és az ír buzuki sorolható ide. (A hangszer Görögországból került Írországba a 1960-as években, és kis átalakítás után lett a kelta dallamok kísérője – a szerk.) Rövid ideig templomunk gitáros énekkarát is vezettem. 2018 óta havi rendszerességgel játszunk ír népzenei barátaimmal PIRR (pestszentlőrinci ír és reneszánsz) zenekar néven egy helyi kocsmában, a Tonettben. Emellett fellépünk táncházakban, templomi ünnepségeken és esküvőkön.

A többgyermekes családok is hamar egymásra találtak, a hasonló élethelyzet összehozta őket. Egy hatgyermekes anyukával 1995-ben alapítottuk meg a Nagycsaládosok Országos Egyesülete XVIII. kerületi Szent Lőrinc Egyesületét, amelynek vezetését az említett anyuka vállalta. Ennek hála, az Egyesület azóta is dolgozik, és szerteágazó tevékenységét a mai napig sikerült megőriznie. A szervezet több száz családot fog össze jelenleg is.

Szabó Endre

PIRR

Mi ez a furcsa mozaikszó? Pestszentlőrinci ÍR és Reneszánsz zenekar. Nem ifjúsági, mert már jómagam is hatvanéves leszek az idén. Az ír és a magyar nép lelke hasonló. Történelmünk egyaránt fordulatos, elbukott szabadságharcokkal teli. Ez meg is látszik a két nép zenei kultúrájában. Ugyanaz a játékos, de sokszor melankolikus, keserű hangulatú zenei világ. Tele a mondavilágból érkezett alakok-

kal és jelképekkel a szövegükben. De gyönyörű és nagyon ősi dallamok, mindkét oldalról legalább ezeréves. A magyar nyugat-ázsiai eredetű, az ír pedig ősi kelta gyökerű típus.

Ha az ember meglátogat az atlanti parton egy kocsmát (ott ezt pub-nak hívják), akkor ugyanazt a közösségi élményt tapasztalhatja meg, mint a mezőségi közép-erdélyi széki kocsmában. Mindkét helyen olyan élő zene

van, ami időlegesen feledteti az élet nehézségeit. A parton tizenöt méterre a kocsmától már zúg az Atlanti-óceán. Míg kint a zord viszonyok a jellemzők, szítal az eső, orkánszerű szél fúj, egy ajtóval arrébb vidám emberek énekelnek és isszák a sörutat.

Megtapasztalva ezt a hangulatot, 2018-ban, nyolc esztendeje eldöntöttük, hogy Pestszentlőrincen igyekszünk megidézni ezt a hangzás világot. Vállalkozásunk sikerrel járt: hónapról hónapra összejövünk és elővesszük ezeket e gyönyörű ír dallamokat, s közben sö-

rözünk és pizzázunk. Jelenleg a Szabó és a Turi család tagjai alkotják a zenekart, de időről időre csatlakoznak más zenészek is; nyitottak vagyunk. Mert hát ez egy örömszene, hegedű-gitár-bendzsó-furulya-fuvola-dob összeállításban!

Ha valakinek kedve van, az egy csütörtök este eljöhet megnézni minket, ha nem tetszik a zene, akkor is finom a sör és igen jó a pizza!

Szabó Endre

Újra a Tonettben a
PIRR ZENEKAR

Ír előzene kocsmahangulattal, helyi zenészekkel
Eld at velünk az eredeti ír kocsma hangulatát!

Az autentikus ír zenét szeretnénk az eredeti
közegébe visszavinni, ami nem más, mint a
pub, a kiskocsmá.

Tonett Pub | 2026.05.21.
Étterem és Pizzeria | 20:00

Szimplán PIRR a nevünk. A név is arra utal (mazoikszó), hogy érdeklődésünk központjában a hagyományos
ír népzene áll, amelyet a Zöld Szigeten jelenleg is használt tradicionális hangszerekkel adunk elő.
Hobbizeneészek vagyunk, vagyis főképp az élet egyéb területein dilünk helyt. Tagjaink az írnépzene
kívül foglalkoznak komolyzenével, reneszánsz történeti zenével, magyar népzennel, de rockzenével is.

Hangszerek: bendzsó, gitár, furulyák Hegedű, dob, a hárfá.
Esküvőkön, baráti, egyházközségi összejöveteleken is muzsikálunk ideig.

Beszélgetés a Hegedüs házaspárral, Verával és Gáborral, akik a vállukon és a szívükben hordozzák templomunk megújulását

Vera: Nagyon örültünk a megkeresésnek, most ebben a formában is szívesen osztjuk meg gondolatainkat.

Mariann: Köszönöm szépen, én is boldog vagyok, hogy megismerhetlek Titeket és bemutatatlak a közösségünknek. Először ismerkedjünk meg a családokkal. Gergőt többen ismerjük, látjuk Őt ministrálni, szép szál, magas legény. Mit mondanátok még Róla, és hány gyermeketek van még?

Gábor: Gergő 17 éves, a Trefort Ágoston Gyakorló gimnáziumba jár. Bár én a Piarista Gimnáziumba jártam, és azzal nem is volt gond, viszont az osztálytársaimmal való kapcsolatunkból azt szűrtük le, hogy szeretnénk inkább koedukált iskolát választani és hat osztályost. Ezen kívül érdekes, hogy a gimnázium igazgatója és az egyik helyettes is volt piarista diák. Nagyon jókat meséltek az iskoláról, és közösség építés szellemségében a piaristákhoz hasonlóak. Itt nagyon jó tapasztalatot szereztünk, ezért a 15 éves Marci fiunkat is ide írtattuk be. Bori lányunk most 11 éves, és jövőre Ő is felvételizik ugyanoda.

Mariann: Életeteket a közösségünkben hogyan lehetne jellemezni? Mióta laktok itt plébániánk területén?

Vera: Most volt kilenc éve, hogy ide költöttünk. Hosszú folyamat volt ez a kapcsolódás.

Gábor: Én zuglói vagyok, Vera csepeli. Én katolikus hitben nőttem fel, Vera ateista/re-

formátus háttérrel rendelkezett. Közös életünket Kőbányán kezdtük, aztán Erzsébetre mentünk, és ott a Szent Lajos kis templomba kezdtünk el családként járni, akkoriban került oda Szláby Tibor atya is. Az elején 15-20 emberrel kezdtünk közösséget építeni. Először egy játszótérrel épített a közösség, majd együtt felújítottuk a közösségi házat. Tibor atya szervezésének köszönhetően mikor elköltöztünk, már megtelt a templom. Azt gondolom, itt elérődött meg bennünk, hogy az egyházközséget, ahova tartozunk ne pénzzel támogassuk, hanem a munkánkkal és a tudásunkkal, tehát a szakirányú képzettségünkkel.

Mariann: Ez a Ti esetetekben mit jelent, mi a végzettségetek?

Vera: Mindketten vegyészek vagyunk. Az ELTE-n végeztünk, ott ismerkedtünk meg. Én akadémiai kutató voltam. Sokan nehéznek tartják a kémiát. A kémia tanítása nagyon tanárfüggő. Már általános iskolában és gimnáziumban is meghatározó lehet a tanár személye. Próbáltunk a közösségbe beilleszkedni. A Szent Lőrinc iskola hozta a kapcsolatokat, ahova a gyerekeink jártak/járnak. De ennek ellenére valahogy mégsem sikerült teljesen bekapcsolódnunk az itteni közösségbe.

Gábor: Valahogy mindig a szakmai kérdések hozták a kapcsolatokat. Még Abi atya volt a plébános, amikor kézfertőtlenítéssel

adódott probléma a covid idején. Gyártotam kézfertőtlenítőt, aztán már nem csak azt hoztam, hanem felmosószert is. Azt éreztük, hogy ez egy óriási közösség, sokan ismerik egymást, de talán csak felületesen. Mi még nem vagyunk kisközösségekben, és eddig nem találtunk olyan nagyon nyitott közösséget sem.

Vera: Talán ahhoz tudnám hasonlítani, amikor egy jól működő osztályba új diák jön. Tudjuk, a befogadó oldalról is nehéz, hogy megszólítsunk-e valakit, ez egy nagy plébánia, sokan járnak ide csak alkalmanként, vagy nem is akarnak a közösség része lenni. Talán, majd egyszer a házaspáros lelkipraktórisba is bekapcsolódunk. Idén megyünk a Nagytáborba, reméljük ott is lesz lehetőségünk sokakat megismerni.

Gábor: Fontos kapcsolódási pont a kirándulások, a ministráns táborok, a szülő társak. A helyzetünk is más, mert Erzsébeten egy alakuló közösségekben voltunk, itt pedig egy nagyon nagy közösség van.

Mariann: Természetesen nagy szeretettel hívlak Benneteket a mi közösségünkbe, a Mustármagokhoz. Egy korábbi beszámolóban írtatok, hogy a templomi padok felújítása során közel 100 ember jött össze. Jó volt velük beszélgetni, megismerkedni. De ezek szerint még ennek ellenére is kicsit kívül állók maradtatok.

Gábor: Azért most már úgy érezzük, hogy sikerült a közösség részévé válni. Sokakat ismerünk, talán elmondható, hogy baráti kapcsolat is alakult. Csak ez egy nagyon hosszú folyamat volt.

Vera: Most, hogy így erről is szót ejtünk, talán az is érdekes, hogy nem is ismerünk minden kisközösséget. Talán jó lenne akár ebben az újságban bemutatni az imacsoportokat is. (Szerk.megj.: A korábbi évek Szív-Hang újságjaiban rendszeresen bemutatkozott egy-egy imacsoport. Úgyhogy a bemutatko-

zást csak az azóta alakult imacsoportok esetében lenne érdemes megfontolni.)

Gábor: Megemlíteném még a zsíroskenyerezést, az is egy nagyon jó dolog.

Mariann: A szakmai kérdésekre térnék rá. Milyen háttérrel tudjátok vállalni a templomban ezeket a nagy felújításokat?

Gábor: Családi cégben dolgozunk. Ezt Édesapám, Édesanyám kezdték el még nagyon sok évvel ezelőtt. Aztán amikor Édesapám már csak a családi céget vállalta – ez már nem sokkal a nyugdíj előtt történt – akkor megbeszéltük, hogy ennek csak akkor van értelme, ha én viszem tovább a céget. Amikor már felfut a vállalkozás annyira, hogy elertson bennünket, akkor én is csak a családi cégben fogok dolgozni – így terveztük. A húgom is becsatlakozott, a pénzügyi részét Ő kezeli a cégnek. Vera a főállású anyasági idő lejárat után csatlakozott.

Vera: Anyagszerkezet-kutatással foglalkoztam. Ezt a kutatói munkát három kis gyerek mellett nem lehetett folytatni.

Gábor: Ipari zsírtalanítók és ipari tisztítószer fejlesztésével és gyártásával foglalkozunk, elsősorban az autóipar részére. Egyedi igényeknek megfelelő termékeket fejlesztünk saját laborunkban. A termékfejlesztés, ipari próba, gyártás és terméktámogatás egy kézben van, ez teszi érdekessé és hatékonyá a munkát.

Vera: Volt, amikor mosószert kellett fejlesztelnünk, akkor a saját mosógépünkben teszteltük. De azért nem mindent engedünk be a saját háztartásunkba.

Gábor: Csepelen van egy gyártó telepelyünk, ott végezzük a gyártást. Az a jó, hogy mi a szaktudásunkat adjuk el vegyszerben. Az ár jelentős részét nem az alapanyagok adják, hanem a mi szaktudásunk és szaktanácsadásunk. Édesapám a szaktudásával még aktívan részt vesz a munkában.

A kutatás-fejlesztés és a gyártás között az a lényegi különbség, hogy másképpen működnek a dolgok kicsiben és nagyban. Nem úgy van az, hogy meg-növelem pl. százszorosra az alapanyagok mennyiségét. A konyhában sem ugyanaz öt főre főzni vagy kétszáz főre. Nagy mennyiségnél például az arányok tudnak változni. Vannak adalék anyagok, amik egészen másképpen működnek, például a sűrítők. A fő anyagok ugyanazok, de egy kicsit a fűszerezésnek másnak kell lennie, hogy a konyhai példánál maradjunk.

Vera: Napi életünket, munka beosztásunkat tekintve fontos, hogy a két nagy fiú már egyedül megy iskolába, Borit visszük, de már egyedül jön haza. A vállalkozással kapcsolatos időbeosztásunk így szabadon szervezhető. Jelenleg szeretnénk, ha mindhárman továbbtanulnának, elég sok talentummal lettek megáldva, kitűnő tanulók, és sok iskolai verseny is igazolja képességeiket. Igazából jó tanáraik is voltak, de alapvetően szeretnénk a „mit miért”-ek megtanulására, megértésére nevelni őket. A gyerekeinkkel nem tanulunk sokat, ha valami nem megy, inkább egy más módszer megtalálásában segítünk nekik.

Mariann: Ahogy beszélgetünk a gyerekeikről, iskoláról, tanulásról, nevelésről azt érzékelem, hogy hihetetlen összhangban vagytok.

Gábor: A munkaidőt tudatosan igyekszem úgy szervezni, hogy a lehető leghatékonyabb legyen. Kiszállító viszi a vegyszereket, a nagyobb mennyiségű vegyszereket kiadom bér-gyártásba.

Vera: Családi cégek nagy veszélye, amikor a munka egy embernek sok, de kettőt nem tart el.

Gábor: Ez egy növekedési csapda. Ezért különösen figyeltem arra, hogy ami már meg-

van, az minél kevesebb időt vigyen el. Átlagosan például öt nappól kettő a meglévő üzletek, kettő az új munkák utáni járkálás és egy nap tudunk a saját dolgainkkal foglalkozni.

Mariann: Különösen örülök a lehetőségnek, hogy megismerhettelek Benneteket! Köszönöm az őszinte beszélgetést és sok-sok gondolatot, hozzáállást a családhoz, élethez, hivatáshoz, amivel szerintem nem csak én gazdagodtam, hanem az olvasóknak is ajánlom figyelmükbe. A személyes életetek után térjünk rá a templomi nagyobb volumenű munkákra, amik hozzátok köthetők.

Gábor: Abi atya korszerűsített a padlófűtést, amit követően új burkolatot kapott a templom. Ezek után azzal szembesültünk, hogy a követ nem lehetett feltakarítani. Ez egy igen durva, nagy szemcséjű, valószínűleg kültéri, igen erősen csúszásgátló felületű kő, egy habkőhöz hasonlítható. Ezért ha sikerült is valamennyire feltisztítani, a domborulatokban, recékben rögtön megtelepedett a kosz, és szennyezett, csúnya szürke lett. Sokféle dolgot kipróbáltunk egy megmaradt kődarabon. Megvizsgáltam a követ mikroszkóp alatt, de semmilyen tisztítószerrel nem lehetett tisztítani. Kőimpregnáló szerrel is próbálko-

tam, de mivel ez a kő nem nedvszívó, nem működött. Ezért az az ötletem támadt, hogy lakozzuk le, de hogy ne tegyük csúszóssá: olyan vékony réteget kellett felvinni, hogy a kis tuskék teteje kilátszódjon. Teflon adalék anyagot adtam hozzá, mint ami a serpenyőn van, hogy minél inkább tisztítható és kosztaszító legyen. Egy kis részen kipróbáltuk, figyeltük, az eredetnél lényegesen jobbnak tűnt.

Vera: Kivittük az összes padot, és a követ nagyon fel kellett takarítani, csak után lehetett lakozni. Két napig legalább húsz ember takarított.

Mariann: És gondolom, ha már kikerültek a padok, akkor már látni lehetett, hogy ebből padfestés is lesz...

Gábor: Még kint voltak a padok fóliával letakarva, amikor Gábor atya megkérdezte, hogy nem festjük le, ha én úgyszólván festékekkel foglalkozom? Megbeszéltük, hogy csak úgy, egy rétegben nem érdemes lefesteni. Egyszer majd kihordjuk, lecsiszoljuk, kijavítjuk, nyirkosság ellen megerősítjük, és azután lefestjük. Igen ám, csak jött a jubileumi év. És az „egyszer majd” most lett. Az apakörön kezdtünk el ezzel foglalkozni. Egy darab padot a két fiammal egy nap alatt megcsináltunk. Kivittük, lecsiszoltuk, lefestettük, megjavítottuk. Akkor kezdtük elhinni, hogy négy hét alatt meg lehet csinálni az összes padot. A padokkal sok asztalos munka is volt: csavarokkal, vasalókkal megerősítettük a háttámlákat, üléseket, a térdeplők alá raktunk be támasztékot. Így megszüntettük a nyirkosságot is. A festékekkel is kellett foglalkozni. A szín nagy kihívás volt, a közösségben mindenki mást akart. Aztán ami a műhelyben már a kiválasztott szín lett, az a templomban egészen másként mutatott. És a templomban lévő különböző megvilágítások miatt a templom belől is más és más szín jelent meg. Dolgoztam a Festékipari Kutató Intézetben és tudtam, hogy a szín valóban megvilágítás függő, itt mégis nagy kihívás

volt egy minden igénynek megfelelő színkeverni. Igény volt még a térdeplőknel a jó kopásállóság, ezért végül parketta lakk alapot javítottam fel, és színeztem meg.

Mariann: A hús színű rózsaszíntól a sárgáig alakul a színek műhely titkait javasolom kérdezzétek bátran Gáboréktól, mert ez már annyira bonyolult és hosszadalmas, hogy ezen keretek között nem tudjuk részletezni. De nagyon izgalmas!

Vera: A padok ily módon való felújítása és négy rétegben való festése végül olyan bonyolult folyamat lett padonként, és mi sem tudtunk mindig ott lenni, ezért egy ún. technológiai leírást készítettünk, ebben benne van pontokba szedve, hogy milyen lépések kövessék egymást, és lett egy táblázat is, hogy ezekből mi van kész. Így a munkafolyamatok és az aktuális fázisok ki voltak ragasztva, bárki bármikor kapcsolódott be a munkába, láthatá, hogy melyik paddal éppen mit kell csinálni.

Gábor: Ebben nagyon sokan vettek részt, ez óriási erő! Az anyagi vonzata is jelentős ennek a közösségi munkának. Felújítás nélkül is több milliós nagyságrendű lett volna a festés.

Mariann: A kő burkolat és a padok felújításán kívül mi lenne még, amiről illene szót ejteni?

Vera: Gergő fiunk Áron atya mellett bémálkozott. Kellott közösségi munkát vállalni, kérdeztük, mire lenne szükség. Kiderült, hogy a kehelytörlő kendők olyan anyagból vannak, ami nem szívja a vizet. Ezek műszálas anyagból voltak, ami természetesen nem nedvszívó, inkább varrtam újat. De ugyanez történt a kéztörlő esetében is. A téli kápolna oltárára is szükség volt egy terítőre, azóta azokat is mosom, vasalom. Andris atya pedig karinget szeretett volna a ministránsoknak. Kettő készült a füstölőknek. Látva, hogy ez mekkora munka, felelőtlen ígéretnek bizonyult, de vállaltam új ministráns ruhák varrását is: tíz ruha már

elkészült, néhány kiszabva még varrásra vár.

Gábor: A húsvéti nagytakarítás alkalmával nagy kegyelem ért minket. A tabernákulum függőnye és tartója is felújításra szorult, az ajtaját is újra kellett festeni. Szerencsére épp volt egy fejlesztés alatt levő arany festékünk, így a takarítás végére kész lett a tabernákulum ajtajának lefestése is. A vigília misén ezért mi építhettük vissza a szent függőnyt - ez különleges érzés volt.

Vera: Még ha oltárfosztás után üres is volt a tabernákulum, mégis elgondolkodtam,

hogy egyáltalán benyúlhatok-e én ide. Mégis Jézus „lakhelye”.

Mariann: A vártnál sokkal több dologról beszélgettünk, és még sokáig tudnánk folytatni. De találkozunk a Nagytáborban és ezért örülök, hogy nem lezárjuk, csak szüneteltetjük a beszélgetést!

Beszélgetésünk fő üzenete legyen az, hogy „A tudásunkat adjuk bele a közösségünkbe”. Ezzel hálát adva Értetek, a közösség nevében is köszönöm, és imádkozunk Értetek!

NFM

Halleluja! Feltámadt! Valóban feltámadt!

A nagyhét ünnepi liturgiájának fénypontja volt templomunk orgonájának dicsősége-sen zengő hangja!

Feltámadt, megújult csoda, amit hallottunk!

A felújítás munkálataiba szeretném a kedves testvéreket beavatni.

A templomi orgona nem csupán egy hangszer. A liturgia fényét, ünnepélyességét, a szent zenét legmértőbben szolgáló eszköz. Hangja segít megnyugtatni és felemelni a lelket.

Napjaink gyorsan cserélhető tárgyaival elmentében úgy építik meg, hogy több emberöltőn át szolgáljon egy-egy gyülekezetet.

Mint minden, amit használunk: meghibásodik, tönkremegy, elavul, korszerűsíteni kell.

Az orgona bonyolult szerkezetével ne foglalozunk, a hívek számára amúgy sem látható. Amit látnak, az a lenti játszóasztal a szentély jobb oldalán. A nagy játszóasztal fent a karzaton van. Ott foglal helyet az orgonista (kántor). Innen kezeli a billentyűzetet. Minden billentyű egy-egy hangot szólaltat meg. A kézzel játszható billentyűzeteket manuáloknak nevezzük. A játszóasztalt és az orgonaszekrényt összekötő szerkezet a traktúra, mely továbbítja az információt az egyiktől a másikig. A legrégebben alkalmazott traktúra mechanikus.

Egyre inkább elterjedt azonban az elektromos traktúra, melynek legfontosabb előnye, hogy a játszóasztalt a hangszer többi részével csak egy kábelköteg köti össze. Az évek óta

húzódó és még folyamatosan is tartó felújítás orgonánk elektronikájának a rendbetételéről szól. Ez több tízmillióس beruházás. A munkálatokat megelőzte egy bontás, ezért csak a lenti játszóasztal volt használható korlátozott intenzitással.

Külföldi cégektől szerezte be kántorunk a beépíteni szükséges alkatrészeket.

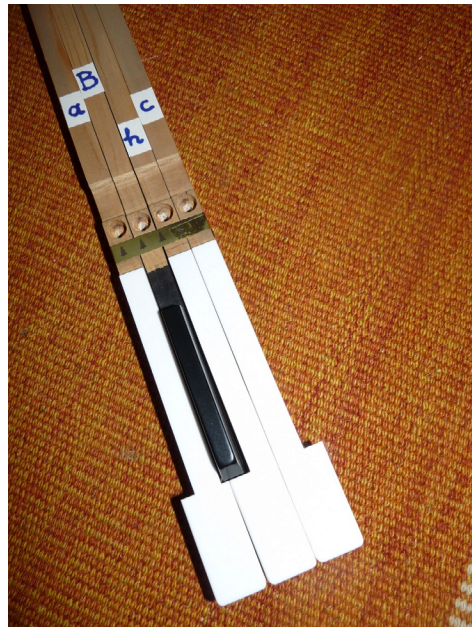
A munka dandárját a karácsonyi ünnepek előtt több napos éjszakai műszakban végezte a szakértő és lelkes csapat.

Köszönetet mondunk Szabó Tibor "orgona tudor" munkájáért, aki egy sikertelen pályázati szakasz után reális időtávbán vállalta az építést. A játszóasztal átalakításáért köszönet jár Arany Tóth Attila, a mechanikai átalakításokért Bíró László tényleg áldozatos, éjszakai igénybe vevő munkájáért. A mágnesek kábelkötegeinek elektronikai bekötését kántorunk, Szigmond Attila végezte. Nekünk ő a kántorunk, legtöbbit ő használja az orgonát, csodálatos csapatmunkával nagyszerűt alkotott. Az anyagi segítséget hálásan köszönjük a "billentyű örökbefogadó" híveinknek. A plébánia alapítványi segítsége később kerül felhasználásra. Az orgona felújításáért rendezett számos komolyzenei koncert látogatóinak köszönjük sokszor nagylelkű adományait. Az orgona jelenleg stabilan működik, azonban teljes funkcionalitását még sok munka után éri el. Az elektronikai rendszeren ehhez további finomítás szükséges.

Amit a hívek odalenn a liturgiák alatt hallanak, az egy komoly, átgondolt, költséges és még nem befejezett munka eredménye. Az építőkön túl hála és dicsőség Istennek az eddigi eredményekért! Nélküle nem sikerült volna!

Reméljük, hogy a 100 éves évforduló ünnepi eseményein már ereje teljében és valódi pompájában örvendeztetni meg a híveket a hangszerek királynője.

Józsa Bea

Volt, aki így kérte az örökre fogadandó billentyűket...

(Fotó: Koppányi Miklós örökbefogadó)

Templomunk Búcsúját június 13-án tartjuk

Templomunk a „Szűz Mária Szeplyőtelen Szíve” titulust viseli. A Szűzanya Szeplyőtelen Szívének tisztelete már a középkortól ismert, de igazán a Szűzanya egyház által is elismert fatimai jelenései által lett széles körben ismeretes. Érdemes megismerni e jelenések történetét (könyvekből, interneten, filmek is készültek e témában). A témáról mi is készülünk részletesebb ismertetőt adni a későbbi számunkban.

(Kiss Attila gondolatai nyomán a Szerk.)

Böjti túra

Péntek este érkeztünk autókkal a bükkszécsi Pázsagi Turistaházba, ahol rögtön el is foglaltuk a szállásunkat, ami egy jól felszerelt, modern ház volt az erdő közepén. Szerencsére nem kellett a fűtéssel foglalkoznunk, mert előre befűtöttek nekünk a házban. Miután mindenki lepakolt, fejlámpákkal felszerelve kimentünk és a turistaház körül egy kerestűt vette kezdetét, ahol mindenki olvashatott az egyes állomásokról, aki szeretett volna. Ezután már csak a vacsora volt hátra, az otthonról hozott szendvicset fogyasztottuk el jóízűen. Amikor mindenki jóllakott, jöhetett az esti ima, utána pedig az alvás, hogy bírjuk a szombati NAGY túrát.

Szombat reggel megreggeliztünk és az önkéntes jelentkezők megkenték a túrára a szendvicseket. 9 óra körül útnak indultunk. Nagyon élvezetes volt a túra, jó hangulatban telt, útközben sokat beszélgettünk, viccelődtünk. Az út felénél, akik főztek, visszamentek és elkezdték a főzést, hogy mire a kimerült túrázók visszaérnek a szállásra, már kész legyen a finom paprikás krumpli. Mire visszaért a csapat másik része, már elég késő volt. Este tartottunk egy szentségimádást, majd meghallgattuk egy apuka nagyon érdekes előadását. Mesélt a csillagképekről és arról, melyiket hol láthatjuk az égen.

Vasárnap reggel elmentünk a Répáshután tartott szentmisére. A mise végeztével meglátogattuk a falu melletti Balla-barlangot. Ezután visszatértünk a szállásra, ahol érdekes programok vártak minket. Lehetett karikás ostort csattogatni, focizni, kötélbiztosítással fát mászni és ijázkodni. Eközben már rottyogott a melegedő ebéd a bográcsban, hogy teli hassal indulhassunk haza. Az ebéd után sor került a hagyományos karabiner húzásra. Végül elindultunk haza, hogy időben le tudjunk feküdni és kipihenten, új élményekkel gazdagodva mehessünk hétfőn az iskolába.

Sofró Áron

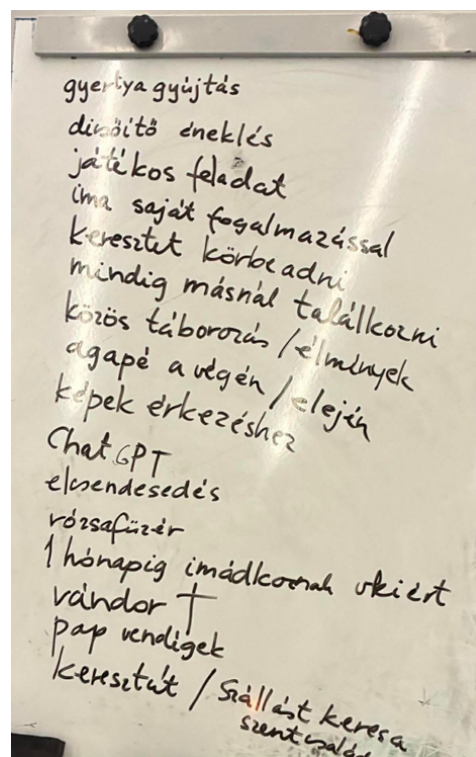

Kisközösségek vezetőinek találkozója

– 2026. március 24.

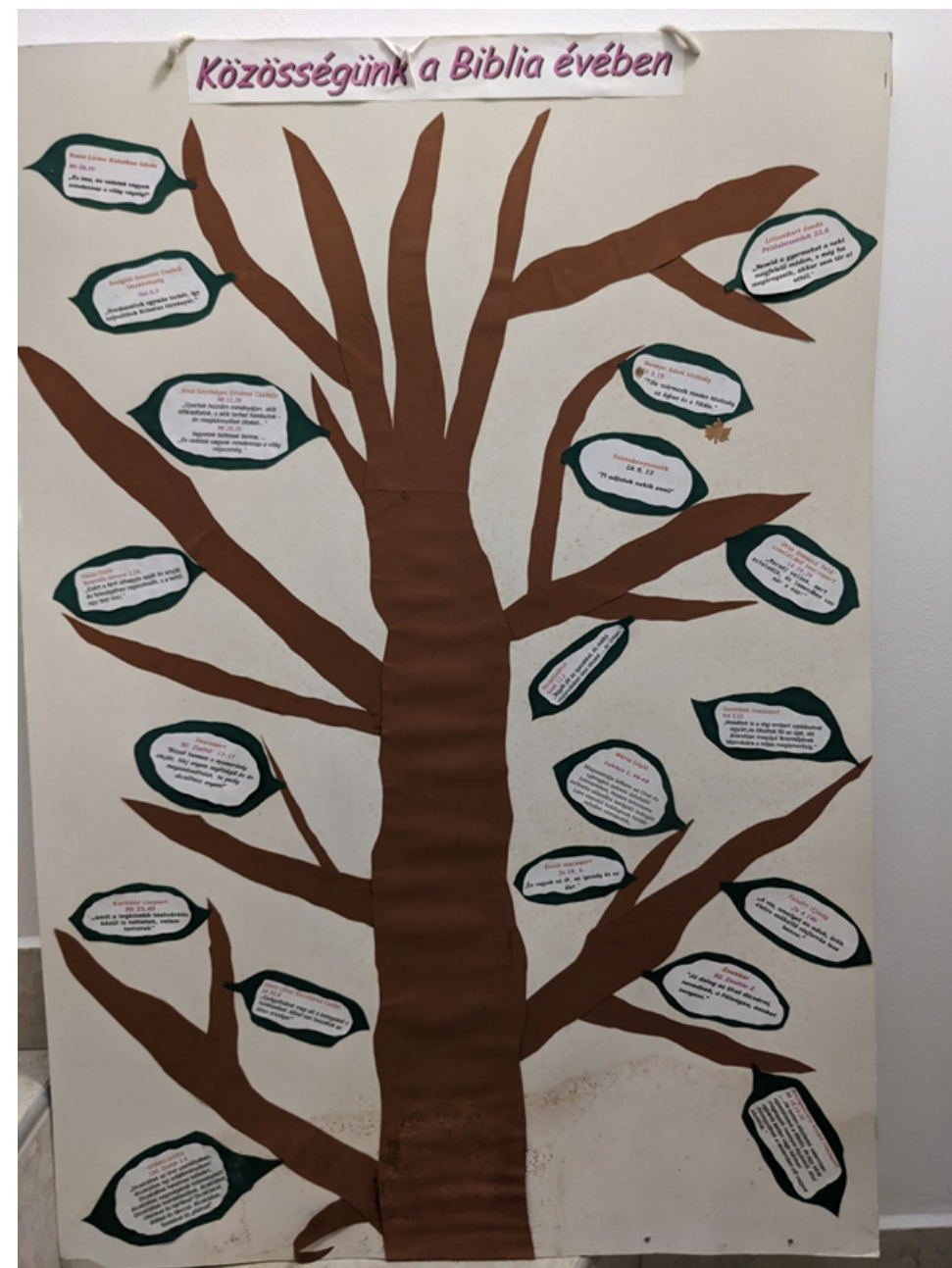
A közösségek vezetői Húsvét előtt összejöttek és néhány szót mondtak a jó közösség jellemzőiről, amit összeírtunk nektek. (ld kép) Tervezzük, hogy még találkozni fogunk, hogy segítsük és megismerjük egymást. Kérjük a közösségeket, hogy írjanak a plébániára egy kis bemutatkozást és küldjenek csapatképet is. Szeretettel a szervezők.

Bodó Edit

Márciusban sikerült a plébániánkon működő kisközösségek többségének vezetőivel találkozni. Ez most 16 közösség jelenlétével zajlott, de mint kiderült, többen vannak, akik nem csak egy kisközösséghez tartoznak, ezért akár húszra is tehető a megszólított csoportok száma. A találkozó célja már nem a szokásos bemutatkozás volt, hanem ennél kicsit próbáltunk tovább lépni. Megosztás a közösségünk életéről, tematikák, tapasztalatcsere; a vezetők, mint tanítók, egyben lelki vezetők és a konfliktus kezelés volt az a három téma, amire ezt az egy órás alkalmat terveztük. A megosztás igen gazdagra sikerült. A jellemző dolgokat Adrienn nővér jegyezte táblára, ebből bőven lehetett csemegézni. Jó volt hallani a „nálunk ez vált be, mi így csináljuk” tanúságtételeket. A tanítás, csoport vezetés bizony sok felkészülést, odafigyelést igényel. Ehhez most Mózeset, mint a nép tanítóját hoztuk példának. A gazdag hozzászólások miatt, most a harmadik témára nem is jutott idő. Szeretnénk az őszi félévben folytatni, majd félévente egy alkalommal rendszeressé tenni ezeket a találkozókat. Azt is szép megint látni, miként terebélyesedik a 100. évfordulóra készülve közösségünk családfája. (Ehhez kedvcsinálnak két korábbi családfát szemléltettünk 2002-ből, illetve 2008-ból, az újságunk internetes verziójában.) Hála Gábor atyának és Andris atyának a jelenlétükért, tanácsaikért, illetve külön köszönet Andris atyának az előkészületben nyújtott segítségéért. Remélhetőleg a találkozó gyümölcsei a kisközösségek életében fognak valóra válni.

NFM

Ifi lelki gyakorlat – 2026. március, Vál

A plébániai ifi közösség március közepén lelki gyakorlaton vett részt Válon. E néhány napnak a célja az Úr felé fordulás volt, kiszakadás a mindennapok forgatagából. Ennek megfelelően sok tanítást, tanúságtételt hallhattunk, amelyeken keresztül mások tapasztalataiból, gondolataiból meríthettünk. Több imamódot is kipróbálhattunk. Mivel a házhoz hatalmas telek is tartozott egy tóval, így a természetbe is el lehetett vonulni.

A téma az Eucharisztia volt. A tanítások mind a vasárnapi Szentmisére készítették fel, arra, hogy egy kicsit másként nézzük a liturgia különböző részeit.

A hétvége lelki síkját úgy tudnám leírni, hogy az első nap volt a megérkezés, elcsendesedés, a második nap nagyobb része a felkészülésről, az este és a harmadik nap pedig a teljes feltöltekzésről szólt.

Voltak olyan programok, amelyekben különösen is közel lehetett kerülni Jézus szerető szívéhez. Ilyen volt például a szombat esti dicsőítő, közbenjáró imaest, amikor három és fél órában keresztül dicsőítettünk. Teljesen meglepő volt: mintha aznap este megállt volna az idő!

Szerintem többen mentünk el úgy vasárnap délután, hogy utána még sokáig elmélkedtünk a hétvégén kapott ajándékokon. Számomra az utána lévő néhány nap arról szólt, hogy vissza kellett térni a földre, a hétköznapi életbe. A tapasztalataimat, gondolataimat a hétvége után leírtam magamnak. Ez a mai napig segít felelevenítenem mindazt, amit akkor átéltem, még ha nem is olyan erővel, mint akkor. Biztatnék mindenkit, hogy bármi lelki

élménye, találkozása volt az Úrral, azt jegyezze le, mert később jó lehet visszaolvasni.

Számomra hatalmas energialöket volt ez a néhány nap. Remélem még sokszor meg tudom tapasztalni azt az érzést, amit akkor átéltem! Eddig is tudtam és szerintem mindannyian tudjuk, csak sokszor elsiklunk e tény felett, hogy az Isten pontosan ismer minket, a legteljesebb mélységben...

Benkovics Botond

*Templomkertünk berendezése ismét
komfortosabbá vált.*

*Az apák és fiúk aktív közreműködésével
új helyére került a filagória.*

Kiegészítések templomunk történetéhez a kezdetekről (Kubinyi Vilmos írása nyomán)

Szóval végül sikerült eljutni templomunk alapkövének letételéhez. Nemcsak pénzbeli fedezetre volt szükség, hanem anyagban is sikerült komoly összeg értékben a templomépítést segíteni.

Hogy hogyan és milyen háttérrel gyűlt össze a szükséges fedezet a továbbiakhoz, hadd álljon itt a szemtanú, Kubinyi Vilmos korabeli írása.

Az összeg „egy részét adakozásból gyűjtötték össze, de szerényen a község is hozzájárult és többször a minisztériumok nyújtottak segítséget a legnagyobb gazdasági krízis idején folyamatban volt építkezésekhez, melynek három éve alatt voltak, akik lelkesedéssel kezdtek hozzá a gyűjtési munkálatokhoz, vagy maguk is tetemes összegeket adakoztak. Az évek során azonban a lelkesedés is megcsappant, a pénzforrások kikapadtak, mégis a nagyarányú munkák mellett láttunk új és újabb hívőket a mozgalomban. Három év alatt, amíg a templomépítkezés a befejezéshez jutott, a pénzért és közöny ellen való szakadatlan küzdelemben, az önmaga választott feladat teljes megoldásáig fáradhatatlan kitartással vezette Wimmerth Béla dr. prépost, esperes-plébános az akciót, aki hol szép szóval, hol erős akarattal buzdította hívőit a nagy munkában való részvétellel. Három egész évet megszakítás nélkül csak arra áldozott, hogy régi tervét befejezhesse és hogy a községnek megfelelő temploma felépülhessen. Néha dicsért, néha ostorozott szavaival, és ha akadtak emberek, akik lakonikus igazmondásáért húzódozással viseltettek sze-

mélye iránt – ezek és a község minden polgára, meghajtotta előtte az elismerés zászlaját, mert óriási munkát teljesített. Hívei rajonganak érte, mert példát mutatott arra, hogy a legnehezebb időben sem kell elcsüggedni, hanem az akadályokkal szembe szállva, azokat le lehet küzdeni.”

Így aztán végre elérkeztünk az új templom megáldásáig. Itt azonban álljunk meg egy pillanatra! Két dátum is tartozik a templom birtokba vételéhez.

Az egyik, amikor 1925. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony napján, Wimmerth Béla megáldotta a templomot, a másik pedig, amikor 1926. szeptember 5-én Hanauer A. István váci megyéspüspök felszentelte.

Az első alkalommal páter Böle Kornél domonkosrendi atya tartotta az ünnepi beszédet, a kórus Hoppe Rezső G-dúr miséjét énekelte Vaszy Viktor közreműködésével.

A Boldogságos Szűz Mária Szent Szívére történő felszentelés nagy ünnepi ceremóniával történt. A község határára felállított díszkapunál fogadták püspök urat a helyi méltóságok, aki onnan a zászlókkal és virágokkal díszített Üllői úton egy szakasz díszruhás lovasrendőr kíséretében és a helybeli Szent Lőrinc cserkészcsapattal, valamint a kispesti Kazinczy öreg cserkészcsapat zenekarától kísérve érkezett a templomhoz. Rövid beszédben meleg szavakkal köszöntötte plébános urat és a hívőket. A Pro Ecclesia et Pontifice pápai rendjében részesítette Visnyovszky Lajos

szobrászművészt, Farkasvölgyi István és Kapusztay Gusztáv építőmestereket.

Krywald Ottó mindszenti prépost mondott ünnepi misét fényes segédlettel. Erre a misére érkezett a fővédnökséget elvállaló Augusztus főhercegnő is. Az ünnep fényét nagyban emelte az egyházi énekkar Molnár István kántor vezénylete alatt.

Templomszentelés után délután a helybeli nagyvendéglőben 100 terítékes bankettet rendeztek a főpásztor tiszteletére.

Beszélnünk kell a Hősök emléktáblájáról is. Pro Patria Mortuis.

Templomunkat először a háborúban elesett hősök emlékére akarták felépíttetni, végül 1925 pünkösd vasárnapján a templom baloldali tornya alatt állítottak emléktáblát a tiszteletükre.

Ezt is nagy ünnepi külsőségekkel szentelték fel. Mindkét táblát Visnyovszky Lajos szobrász készítette.

Maga a templom háromtornyos, stílusa középkori román, de egyes részletek kiképzésében több reneszánsz motívum található. Háromhajós, négyszögű pilléres, bazilikás rendszerben épült, sík kazettás mennyezettel.

Méretei: hossza 35 m, szélessége 15 m, belső magassága 9 m, tornya a kereszttel együtt 36 m magas. Befogadóképessége 1500 ember. 44 színes ablaka, 2 kisebb, egy nagyobb harangja van, s egy orgonája.

Részletesebb adatok a Historia Domus könyvben találhatóak.

Sz. M.

Bölcsőtől a primiciáig – 11. rész

Legutolsó számunkban arról írtunk, hogy a fiatal Wimmerth Bélának mi volt a napirendje a Markó utcai elit gimnáziumban, milyen körülmények között, milyen háttérmunkát kellett végeznie ahhoz, hogy a tanulás mellett meg tudjon élni. Most pedig képet kapunk arról, kik voltak a tanárok, hogyan tanítottak, milyen benyomása volt a fiatal diáknak.

„Kitűnő tanáraink voltak. Nem csoda, ha az ország első gimnáziumához a legkiválóbbakat nevezték ki. Érdekes ember volt a matematika tanárunk: Corsan Avendáno Gábor. Állítólag olasz herceg. Azt hiszem tudására lehetett inkább büszkébb, mint magas rangjára. Európa szerte

híres volt. Tankönyveit az egyetemen használták; nemcsak hazánkban, hanem külföldön is. Megtörtént. Egy képletet írt fel a táblára: tessék levezetni! Ha jól emlékszem 50-nél többen voltunk a VII. osztályban, de egyikünk se tudott elindulni. Letörültette, és felírt egy másikat. Ugyanaz a helyzet. Felírt aztán egy harmadikat is, most olyat, hogy egy V-es is le tudta volna vezetni. Nem akart gúnyolódni, sokkal nemesebb lelkű volt. Csak tévedett. Azt hitte, hogy az egyetemen van – ott is tanított – pedig csak a Markó utcai gimnáziumban volt.

Nagyon szerettük a történelemtanárt. Előadásain – mint mondani szokták –, a légy züm-

mögését is meg lehetett hallani. Lestük minden szavát. A történeti földrajzot – nem mernék megesküdni, hogy így hívták a tantárgyat –, oly precízen kellett tudnunk, hogy a térképnek háttal állva – ez szent igaz – kellett felsorolnunk a szóban forgó esemény egész környékét. Tudtuk is valamennyien, mert kedvvel tanultunk és előadása lebilincselő volt. Nekem különös okom volt a mély tiszteletre és hálára, mellyel vele szemben viseltem. Mint már említettem, Pécelről járt be Budapestre ugyanazon a vonaton, melyen én is jöttem, és mindig megvédett a kollégái előtt, ha a vonat kiesése miatt egy órát mulasztottam. Természetes, hogy ő is késett, de neki nem kellett magát igazolnia, mint nekem, legfeljebb az osztály sajnálta, melyen előadást tartott volna, hogy az elmaradt. Hittantanárunk Novák Lajos volt. Eredeti ember. Bejön a tanterembe, még csak szét sem néz, máris ül a katedrán. Ott ült mindig az óra végéig, sohasem szállt le róla. Ezt tudták minden osztályban és vissza is éltek vele. Hogyan használták fel a különleges helyzetet a ravasz kópék? Arra, hogy a hittanra alaposan sohasem készültek, legfeljebb átlapozták a leckét. A könyvlapot, melyen a lecke volt, kiszakították és rajszeggel a katedrához erősítették. Ha kihívták valamelyiket, szemhunyorítás nélkül leolvasta a leckét a kifeszített lapról. Természetesen a felelet mindig kitűnő volt. Kedves hittantanárunk még dicsekedett is kollégái előtt, hogy neki soha nincs kifogása tanítványai készülsége ellen. Később hitoktató felügyelő lett és 90 éves korában halt meg. Azt hiszem valamennyien – én leginkább igen – részvétellel értesültünk haláláról.

Egy derűs epizódra emlékszem. Latin óra volt. Hárman voltak a „szereplők”. Egy latin költőről volt szó. A tanár megkérdezi, hol és mikor született. Születni – hogy van? – kérdezi a tanár. A fiúk mondják: nascor... nascor. De konjugálják már! – szól rájuk a tanár. De ha nem tudták még az infinitívuszt sem! Mikor aztán már minden próbálkozásból kifogytak és egyik sem sikerült, az egyik fiú felkiált: Tudom már tanár úr: „náci”.

A tanár úr ránéz. Micsoda? Náci? No, még csak az kellene, hogy itt a tanulóteremben náci szüllessen a maguk jóvoltából. Viharos derűség az egész osztályban. Menjenek helyre! Szegényen rajta maradt a „náci” csúfnév. Mindenki nácinak szólította a szerencsétlent.

Egy sajnálatra méltó incidens is történt a gimnáziumban, mikor hír járta, hogy a kormány a polgári anyakönyvezést és a polgári házasságot szándékozik törvénybe iktatni. Ez nagy port vert fel akkoriban, és lázba hozta a gimnazistákat is. Ellenzéki álláspontot képviseltek és ellenzéki érzelmüknek gimnazistához nem illő és semmiképpen sem menthető kifejezést is adtak. Wekerlenek fiát, ki szintén a gimnázium tanítványa volt, osztálytársai csúfondárosan kigúnyolták, mintha bizony szegény ő is felelős volna apja tetteiért. A tanári kar szigorúan megintette a tetteseket és a legszigorúbb büntetést, a gimnáziumból való kizárást helyezte kilátásba, ha abba nem hagyják a gúnyolódást. Abba is maradt, legfeljebb a szemükben lobbant fel néha a láng, ha vele találkoztak. Wekerle fiát ezentúl mindig egy minisztériumi altiszt kísérte az iskolába, meg is várta, sőt a szünidőben is mellette maradt, vigyázott rá. De nem is volt többé ok a nyugtalanságra, mert ha folytatása lett volna az incidensnek, minden bizonnyal a gimnázium vallotta volna kárát. Gyerekes csínynek könyvelték el és napirendre tértek felette.

Az évvégi ünnepen búcsúztam kollégáimtól. Kicsordult a könny a szememből, mikor megköszöntem jószágukat, mellyel lehetővé tették, hogy a VI-VII. osztályt elvégezhettem. Láttam, hogy nem egynek szintén csillogott a meghatottság könnye a szemében. Megszerettek, de én is nagyon szerettem őket. Esztergomban kívánok továbbtanulni, hátha felvesznek kispapnak. Az a célom, hogy az Úrnak szolgálja legyek. Ha sikerül, talán sohasem látjuk egymást; ha nem sikerül, visszajövök közétek. Engedjétek meg, hogy szeretettel kezelt szoríthassak veletek.

A felvétel sikerült és én nem tértem többé vissza a Markó utcai gimnáziumba. De míg csak élek, mindig szeretettel gondolok a tanári karra és kollégáimra.”

És a továbbiakban mi sem térünk vissza Wimmerth Béla ifjúkori éveinek írásaihoz, hiszen a visszaemlékezést könyv alakjában is kezükbe vehetik, élvezettel olvashatják.

Szilárdi Mariann

Örömmel hirdetjük, hogy a Bölcsőtől a primíciáig, a Szív-hang újságban közölt folyótólagos írás már könyv alakban is megjelent!

Ez a teljes visszaemlékezését tartalmazza Wimmerth Béla első templomépítő plébánosunknak.

Mivel kisebb példányszámban jelent meg – számos Historia Domus könyvünk megmaradásán okulva –, előzetes felmérés alapján tudunk néhányat biztosítani az érdeklődőknek.

A köteles és ajándék példányok kiadása után mintegy 20-25 db marad csekély, a plébániának szánt tetszőleges térítés ellenében a hívők számára. Ha ilyen igény merül fel, kérem, szíveskedjék felém jelezni – szimanna@gmail.com címemre.

Amennyiben további kérések lennének újabb kiadásra, úgy utánrendelésre van lehetőség, térítés ellenében.

Bízom benne, hogy mindenki, aki kézbe veszi a könyvet, szép küllemmel, tartalmas, elgondolkodtató, olvasmányos írásnak fogja tekinteni. Ezzel is tisztelegjünk első plébánosunknak!

Szilárdi Mariann

Mária Kurzus 2026. ápr. 30 – máj. 02.

Már értem, hogy fiatal, jóképű férfiak miért mennek római katolikus papnak!

A Mária Kurzus harmadik napján a Szentlélek kiáradását tapasztalhattam meg, amikor a hozzánk érkező Szent András Evangelizációs Iskola előadói, közreműködői imádkoztak értünk, résztvevőkért. A tapasztalás döbbenetes volt: Olyan béke, nyugalom és egyben meleg ölelés is ért, hogy ez mindent megmagyaráz, ez sokkal több, mint egy házastársi együttlét. Némi irigység is ébredt emiatt szívemben, hogy a papok, szerzetesek ezt bármikor átélhetik.

Nos, ez volt a vége, de sok minden történt ezen kívül is a három nap alatt. Az előadásokat interaktív, drámapedagógiai módszerekkel és humorral fűszerezték, ami időnként felhőtlen, hangos nevetésbe torkollott. A Szentírás gyakori forgatása természetes része volt napjainknak. A kiscsoportokban ötleteltünk, aktívan részt vettünk imádsággal az előadók motiválásában, a misék előkészítésében, lebonyolításában. A kapott munkafüzet és a feladatok segítettek jobban behelyezkedni a Mária-misztérium történetébe. A dicsőítő gitáros, zongorás énekek, kicsi jelenetek színesítették a napi programok menetét, könnyítették a megértést. A közös étkezések alkalmat adtak egyéb beszélgetésekre is. Záráskor kiderült, hogy az előadók és a résztvevők is remekül érezték magukat.

A szervező munka tökéletességét Zámbo Anikó kedves, szigorú következetességgel biztosította. Nagy köszönet érte!

Vörösné Éles Csilla, a kurzus résztvevője

SZENTMISÉK RENDJE

A nyári miserend 2026. június 21-én lép életbe

Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia	
Vasárnap	7:00, 10:00, 18:00
Hétfő	7:30
Kedd	18:00
Szerda	--
Csütörtök	18:00
Péntek	7:30
Szombat	18:00 (előesti)

Szent Lőrinc Kápolna	
Szerda	7:30

Szent József Kápolna	
Szombat	16:30

A templomtakarítás rendszere megújult!
 Aki szeretne jönni takarítani, kérjük erre az email címre írjon és küldjük a részleteket:
foplebania.templomtakaritas@gmail.com

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: www.szentlorincfoplebania.hu
számlaszám: CIB 10702277-75393485-51100005

A Húsvéti Vigília egyik fénypontja a gyermekek és felnőttek keresztelése, ill a felnőttek bérmálása volt.

Április 18-án ismét volt közbenjáró imaest templomunkban. Hála érte az Úrnak és köszönet testvéreinknek a szolgálatért. Akiért imádkoztak már a közbenjárók, hasonlóképpen érezhette a Szentlélek kiáradását, mint a Mária Kurzus résztvevői.

Április 25-én zárandoktúrát tartottak Esztergomba és Esztergomban a lelkes bakancskoptatóink. Ezen, mint korábban is, a „legapróbáltalpuaktól” a már hosszabb ideje fiatal, de lelkes túrázóig minden korosztály részt vett, Andris atyával együtt.

Templomunk felszentelésének ünnepén lesz a következő bérmálás. A Pünkösöd vasárnapi 18 órai misén került sor az ősszel bérmálkozásra készülő 28 fiatal és néhány felnőtt hittestvérünk kiválasztására. Ez alkalommal mutatták be a szentségre készülő testvéreink védőszentjüket.

Felelős kiadó:

Budapest-Pestszentlőrinci
 Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
 1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
 Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:

Szerkesztő: Ledneczki Ági
 Korrektor: Fierer Zsuzsa
 Tördelés: Koppányi Viola
 Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
 Következő lapzárta: 2026. augusztus 16.